

VASÁRNAP

A "SZABADSÁG" SZEPIDRÓDAMI MELLEKLETE.

SUNDAY MAGAZINE

of the oldest established and largest Hungarian Paper in the United States. Editor DR. ANDREW CSERNA szerkesztő. Edited and Published at Szerkesztőség és kiadóhivatal 710 HURON ROAD, CLEVELAND, OHIO

BLOCK,

a modern orosz irodalom legnagyobb lírikusa néhány hét előtt meghalt. Block alig negyvenegy évet ért meg és halálának oka egyrészt skorbutos megbetegedés volt, másrészt pedig hiányos táplálkozás által előidézett szívbaj...

Konstantin Szomov festette meg Block arcképét és ez az arckép igen kevéssé szláv jellegű. Aszkétikus, szigorú vonások határoznak egy erősen orientális jellegű arcot. Block Svédországból származik, de megjelenésében kissé emlékeztet Puskin-ra, akinek nagyapja tudvalegleg Hannibal volt, Nagy Péter udvari negere. 1905-ben, huszonötévesen korában adta ki Block első kötetét ezzel a címmel: "Verseik a szép hölgyről".

Mr. Amundsen azt mondja, hogy egy repülőgép, ami teljesen acélból készült és német géppel van ellátva, nagyszerű szolgálatot tenne az amerikai postának. — Most, hogy Burlington kint van a játékból, talán meg is állja helyét ez a gondolat.

Block utolsó nagy műve "A tizenkettő", hatalmas apokaliptikus költemény, képsorozat a bolsevista Oroszország kezdeteiről. Az instrumentális rendkívül gazdag, igen változatos, keresi és halmozza az ellentéteket. Az egyik rész dallama olyan, mint a harmonikáé, azután mintha trombita harsogna és dob peregne. Most a falusi balalajka szelíd, bus hangját hallani és azután az orgona mély szavát, a hegedű tiszta csengését. Hirtelen az orosz népdal melankolikus, egyhangú akkordjai hangzanak fel, hogy éppen olyan hirtelen helyet adjanak egy forradalmi ritmusnak, amely hevesebb és

izgatottabb, mint a Marseillaise. A forradalmi himnusz átmenet nélkül egy Gas senhauer-rel folytatódik, amelyet Puskin édes jambusai váltanak fel, azután a vad tömegordítás tagozatlan ritmusa harsog fel, amely egyszerre elhallgat és az egész félelmes költemény lezárása gyanánt szelíd, halk, tiszta kantilena szövik könnyedén a magasba: a szférák zenéje. Ez a költemény voltaképpen laza és összefüggéstelen képsorozat, amelyben kemény és reális valószínűságrajok váltakoznak félelmes, vagy fénséges víziókkal. "Fekete este, fehér hóban" kezdődik a költemény, kemény téli hidegben, néhány nappal a bolsevista forradalom győzelme után. Ijedt buzsujok settenkednek az utcán, egy öreg hölgy, egy "intellektuális", egy "pópa-elvtárs". A szél hidegen, keményen csap arcukba, de nemcsak ezért dideregnek. Egy utcai nő elmondja nekik, hogy most alapították meg szak szervezetüket... Keményen recsen a hó, egy őrjárat vonul el, tizenkét ember, tizenkét puskatus jobbfelől, tizenkét puskatus balfelől, sapka a fejeken, pipa a szájukban és csupa olyan arc, amely érett a fegyverre. "Ólommal füzerezzük mi a rest orosz vért... Egy elegáns szánkó siklik el mellettük, rajta a hadnagy szeretője, a hadnagy tiszt tisztogájával, mert most a tisztiszolga van felül. Halk recsenés, a hadnagy burvoerével lelötöte Katkát, mert a burvoer azia lefegyverzése még nem történt meg és mert a hadnagy féltékeny természetű. Es így tovább, egymás mellé sorakoznak a képek, egészen addig, míg félrehajlik a véres, szelíd és láthatatlanul, fénytől övezve, szelíd lépésekkel a hóviharban, fehér rózsáktól övezett csillag gyanánt felbuknak Jézusnak hónál is fehérebb alakja... A gyűlölet parancsolja egyszerű hallgatást rapszódiainak szeretet halk és hatalmas szava.

Mellon pénzügyminiszter egy multikori hivatalos kimutatásban 18,000,000,000 dollárról akart szólni. És 185,000,000,000 dollárról tett kimutatást. Most helyreigazítja a tévedést, a mit "hivatalos elnézésnek" minősít.

Egy oklahomai esküdtészek fölment egy férfit, aki lelvi a feleségét. Ugyanakkor arról érkezik híradás, hogy egy embert, mert a vadászati tilalom ellenére egyenlőlt egy nyulat, elítélték hat hónapra.

Egy hölgy vásárol magának egy harminchat kalibres revolvert. A csinos kis jószágot bepakkolja a hozzávaló hercig kis golyókkal együtt a ridiküljébe. Elutazik New Yorkba "az ünnepekre". Azután hat golyót szepben, sorban, igazi aszsonyos pedantériával, belelő egy férfin. Az esküdtészek fölmenti. Udvariaságból. Nem akarják elrontani a hölgy husvétünnepét.

Bécs, a hamis pénz városa

ZELŐTT a "Notgeld" (szükségpénz) huz, ötvenfilléres, legfeljebb egykoronás kis cédulácska volt, amiket az ember halomzámra rakott be a zsebébe — azelőtt, a régi jó időkben, amikor még lehetett oly számokkal találkozni a kirakatban, hogy egy negyedik kiló vaj 73 korona 50 fillér, vagy egy vekni kenyér 14 korona 30 fillér, — igen, azelőtt, amikor még éltek a fillérek is, — de hol vannak már ezek a kis cédulák, hol vannak egyáltalán az egy- és a kétkoronás, mikor egyes napibérek csak 18,000 koronát tesznek ki (holott ez is kevés, mert 34,000-et követelt naponta a rakodó munkások), amikor egy ut a Ringen át villamoson csak 60 korona, az a 14 koronás kenyér csak 320 korona és csakis februárig vagy márciusig, mert akkor már 500 lesz, mint a hogy a Lebensmittellabbau hirteti. Ma is vannak Notgeldek, de nem 50 fillér, hanem éppen 50,000 koronás és 100,000 koronás Notgeldek, az Angolbank és az Osztrák-Magyar Bank mellékbankjegy nyomdájából — mert hiába, Európa legtekintélyesebb pénzügyi intézményeinek az egyikének a képtelen megteremlni azt a rettenetes bankjegyszámszöveget, amit ez a kis elronyogó állam felmutathat. Az egy- és kétkoronás számok csak is Kaerntnerstrassen existálnak, ahol egy selyempajama mellett láthatjuk, hogy az pontosan, se több, se kevesebb nem kerül, mint 29,996 korona, vagy a Mariahilfen, ahol egyes lakkepek mellett ékeskedik a 28,888 szám. Tisztán szeméremből, mert egy pajmárt végre is 30,000 koronát kéri kisssé mégis rámeleg az ember idegeire. Az optikai csalás ma igen nagy szerepet játszik a bécsi kirakatokban, de nemcsak ott, hanem a szédült lelkekben, a melyek úgy verik magukat az archimedesi csavar mintájára a számokban a pozitív végtelenbe, míg ez aztán egy mérész parabolaival visszahajlik és az értékek csökölöznek a negatív végtelenben. A nehéz milliárdok égető homlokjere húzódik végig az államon, a Herrengasse és a Bankgasse sarkán az állami "értékelénió hivatal", ahogy a bécsi könnyes mosoly keresztelte el az Osztrák-Magyar Bank műhelyét, fölemelt munkaidőben, 1400 emberrel fabrikáltatja éjjel-nappal a két jegyek mázait és kis kocikban piros-lakatos ládák százi szállítják a bankokba az átkötött papírokat, azokat, amelyek két dologról nevezetesen: arról, hogy oly mélyen állanak a zürichi jelentések sorában még a lengyel márká alatt is, hogy már majdnem klesnek a lapról (így illusztrálja a bécsi humor a fenyegető történet) és amelyek a világ összes bankjegyei közül egyedül nem hamisíthatók.

Ennél azonban még a gyakorlatban sem fordult elő, hogy akár rossz utánzatok is kilépjenek a nyilvánosság elé, mert hiszen az alacsonyabb névértékű papírok előállításán igazán nem hozná be az üzemi költségeket sem. Annál inkább érdemes azonban az idegen bankok hamisítása és erre itt Ausztriában, ugyilát-szik, igen kedvező talaj nyílik. A trafikokban már hetek óta függ egy kis cédula, mely szerint az Amsterdami bank 500 forint jutalmat ad annak, aki a forgalomba hozott hamis holland pénzek gyártójának nyomára vezet. Azért osztrák trafikokban, mert minden nyom arra mutat, hogy a pénzhamisítók Ausztriából dobják ki a jegyeket a világra. Más hamisítók is kerültek már innen forgalomba és az is figyelemre méltó, hogy az idegen országokban gyártott pénzek is itt merülnek fel rendszerint először.

Ennél azonban még a gyakorlatban sem fordult elő, hogy akár rossz utánzatok is kilépjenek a nyilvánosság elé, mert hiszen az alacsonyabb névértékű papírok előállításán igazán nem hozná be az üzemi költségeket sem. Annál inkább érdemes azonban az idegen bankok hamisítása és erre itt Ausztriában, ugyilát-szik, igen kedvező talaj nyílik. A trafikokban már hetek óta függ egy kis cédula, mely szerint az Amsterdami bank 500 forint jutalmat ad annak, aki a forgalomba hozott hamis holland pénzek gyártójának nyomára vezet. Azért osztrák trafikokban, mert minden nyom arra mutat, hogy a pénzhamisítók Ausztriából dobják ki a jegyeket a világra. Más hamisítók is kerültek már innen forgalomba és az is figyelemre méltó, hogy az idegen országokban gyártott pénzek is itt merülnek fel rendszerint először.

A KIS TANCOSNÓ.

Kálmán Annuska. Clevelandban számos magyar leányka készül a táncosnői pályára. Vannak már köztük olyanok is, akik egyesületek, klubok estélyein nagy sikerrel mutatkoztak be, több ízben fiatal koruk dacára. A kis Reinitz Franciska, Nyerges Kornélka, Kálmán Annuska és Germán Veronka talán a legkíválóbbak a 12-13 évesek közt.

Ezzel Kálmán Annuskát mutatom be nektek, kis olvasóim. Bájos kis leány, 13 éves, a brooklyni Downing School nyolcadik osztályának szorgalmas tanulója. Szülei a szobi (Hontm.) származású Kálmán István, és neje, szül. Angusztn Anna, méltán büszkéik a leánykára, akinek nagy sikert jósolnak tanító a táncosnői pályán. Kálmán Istvánék otthona az 5519 Behrwald avenuen van.

JÓ OSZOND HERCEG ELŐTT. Holdfény alatt járom az erdőt, vadog a fogam és fűtűrészek. Hátam megett jó tíz óles jó Csönd herceg és jaj nekem, ha visszanezek. Oh jaj nekem, ha visszanezek, vagy felbűnülök, fel a Holdra. Egy sikoltás, egy roppanás, jó Csönd herceg nagyot lépte és eltűpna.

Az európai szegény ember tehene

A KECSKE a szegény ember tehene. Mert nem lehet ám minden embernek tehene, kecskéje azonban lehet. Mivelhogy nagyon annyi tejed ad, hogy néha egy egész családnak is jut belőle. Csak jól etessék, itassák és adjanak neki sót is. Mert a tej jó, zsíros és egészséges. Kétféle sajtot csinálnak belőle.

A kecske a sziklás, hegyes vidéket kedveli. Ezért aztán inkább a hegyi lakók tartogatják és tenyésztik. A hegyes vidéken néha bizony nagy kárt is okoz. Az erdőben a fák fiatal cseméit, az erdőszéleket is megsemmisíti, mert hajtását, levelét felfalja. Egy-egy levelét, hajtását néha a legmeredekebb szikláira is felkapaszkodik. És többször alig egy tenyérrel megpedig cipőt, keztűt gyár-

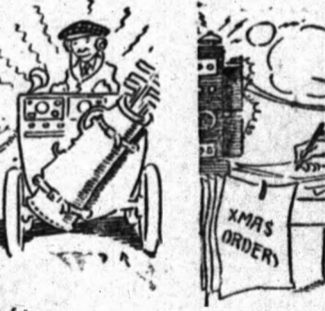
is megunjuk néha a húst, a főzeléket s megkivánjuk a süteményt. Epp úgy a kecske is megkivánja koronkint a falevelet. Ez az ő legkedvesebb eledele, az ő cukros süteménye. Európaiban tartogatták. Legdrágábbak a máltai kecskék. Ezeknek nincs szarvuk s 6k adják valamennyi kecske között a legtöbb tejet. A legértékesebb kecskék azonban Ázsiában vannak. A leghíresebb az angolai és kasmíri kecskék. Az előbbi Kis-Ázsiának Angora névű városából származik. Az utóbbi Tibetben él. A kasmíri kecske szőréből készül a kasmíri kelme. Könnyű és mégis meleg s rendkívül puha és finom szövét. Híresek a kasmíri kendők, melyek Indiából kerülnek hozzánk. Az angolai kecske szőre hosszú és finom. A belőle készült szövet csaknem szakasztott olyan, mint

Majd ha a rádióhasználat általános lesz

Ha golfoz is a töképezés, Könnyen jut majd a tőzdehírhöz.

Santa Clausszal a jó gyermek Jóval korábban beszélgethet.

NAGYOT MONDOTT.

Időről, piacról tud sokat A gondos farmer, míg szántogat.

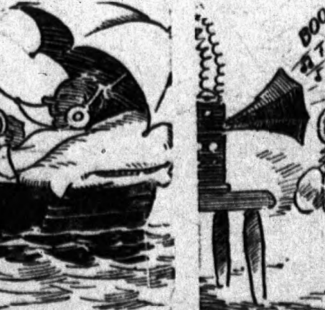
Afrikaiban fekete szék Majd a jazz muzikára lépnek.

Sok Baseball és verseny hirt kap, Akit tő hulláma ringat.

FIGYELEM, GYEREKEK! A Vasárnap ismét közli festeni valót. Első a festékekkel vagy szines krétákkal! Színezzétek ki a képet a minta szerint a küldjétek be Józsi bácsinak.

Az első színezés eredményét a következő Vasárnapban közöljük. Megtudjátok abból, hogy kiki nyerték az első három díjat.

Az ezkimók nem unatkoznak, Esténként rádiókoncertoznak.

HETI KRÓNIKA

ZENGI: HAFIZ.

Megy a gözös, megy a gözös Genuába, Rajta ül sok, rajta ül sok doktor, bába... Elél a Lloyd, a Gyurka, Ezt a beteg világot, hogy higgygítsa... Megy a gözös, megy a gözös Genuába, Barthou urnak bátorság száll az inába... Barthou urnak nagy a kánya, Miért is van a muzsának Csicserinja...

Vágnak bölcs és ravasz arcot, S nem vágják ki a fehélyt, a hadisarcot... A német is elzónázott Genuába, A Wirth doktor gyógyirt heres, mindhiába... Szétnéz busan, keserűen... Elmehetünk a kridába, "weh geschrien..." Kopasz bölcsök összejöttek Genuába, Barátsággal mosolyognak egyre-másra...

S mig békésen szónokolnak, Soll man nicht sehn, amit egymásról gondolnak. Füllendülést kotyvasztanak Genuába, Beteg világ a hatást már lesi, várja... Kotyvaszthatnak bármit bár ott, Mig Uncle Sam nem adja az orvoságot... Mig a bölcsök kotyvasztanak Genuába... Uncle Sam majd segítini fog egymagába, Nem fog majd keverni mérget, Balzsamot hoz, tiszta, szent testvériséget...

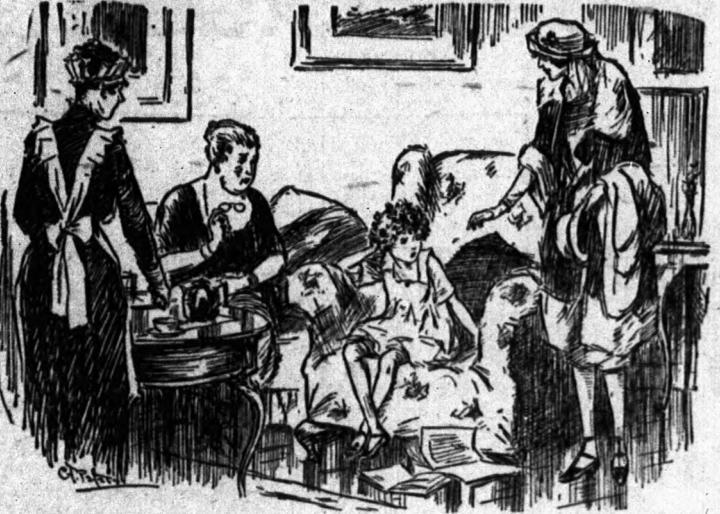

Bécs, a hamis pénz városa

izgatott, mint a Marsellai... A forta-... senhauser-rel folytatódik, amelyet Pus-... km édes jambusai váltanak fel, azután

VIDÁM PILLANATOK

A mama: Mért nem mondd szépen Aranka néni, hogy jól éreztél magad?
A kislány: Mért mondjam?

Bil azt mondja, hogy az ember legtöbbször a leggyengébb testrészen lesz beteg.
Hállom, hogy sokat fáj a fejed, drágám.

MOZICSILLAGOK.

Te mit játszós az új arabban?
Az első részben megszok két üveg pezsgőt és az utolsóban gnyoson nevetek.

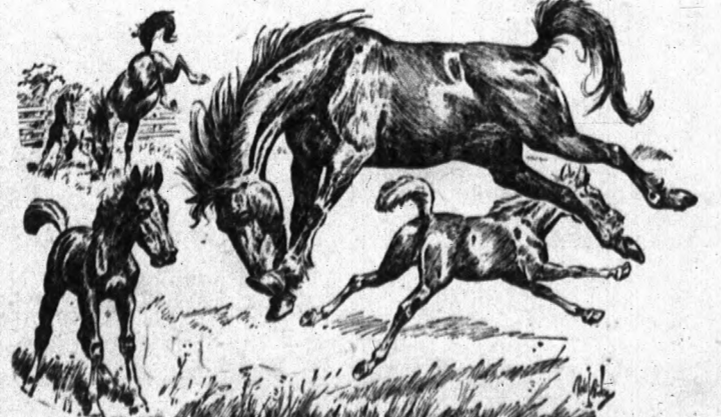
Eva: Azt mondd, rajtam kívül nem ismeres más nőt! Mit tudom én, ama titokzatos távolléteid alatt mit csináltál egy másik oldalbordáddal?

Mit csináltak itt?
Néztek, hogy a papa hanyaddal isza már?

"Harc a fehérék ellen!"

Az ember, aki nincs a képen: Nézzé már, hogy viccelnek ezek a lovak. A másik ember, aki nincs a képen: Mit néznek rajtuk? Hol itt a vicc?

"Add meg Cézárnak, ami Cézáré"

MAHATMA Gandhi, az indusok hírneves apostolát az indiai kormány letartóztatva, vád alá helyezte és mint politikai bűnöst hat esztendőre fegyházra ítélte el. A lázadás bűnösnek mondotta magát. Sőt annyira ment, hogy a bíró az elismerés alapján mást nem tehetett, mint azt, hogy elítélte. Gandhi, mint jogász, aki Angliában tanult és Indiában /és Délafrikában joggyakorlatot folytatott, kijelentette, hogy a fennálló törvények értelmében a bíró mást nem tehetett.

Szabad-e az elitelt Gandhi-ügylet, mint India Krisztusát? A nyugati ember Indiában. — Micsoda szolgálásokat is tett a nyugati ember a keletnek. Jobb-e a nyugati keletnél?

Van azonban a dolognak még egy más, egy sokkalta mélyebb oldala is. Gandhi az Istennek kiválasztott jóságos embere. Mindig az elnyomottakért emelte fel a szavát. Hareolt az opium és szeszkereskedelem ellen. Küzdött a barátság és megértés érdekében a hindu és a mohamedán között. A bibliát olvassa és idézi. Egyszerű az élete, a bojtölése gyakoriak és súlyosak. Szent ember. És mégis a börtönben van.

Nemesak Socrattal és Savonaroleval szokták Gandhit összehasonlítani, hanem ezekkel sokkalta kimagaslóbb, díszesebb jelleggel is. Sokan India Krisztusának nevezik és tény az, hogy a huszadik, a bűnös, az önző században egy Krisztusnak a szerepét tölti be. Olyan állítás ez, amelynek igazságát ki fogja kutatni a történelem. Azonban nekünk, a kortársaknak is kötelességünk kisé a dolgok mélyére tekinteni. Mért hiszen, ha igaz mindez, akkor a történelem tanúsága szerint szét kell omlania annak a hatalomnak, amely úgy kezeli India Krisztusát, mint egy közönséges gonosztevőt. Szét kell omlania, csak úgy, ahogyan szétomlott a büszke Róma császársága. És ez nemesak az angol birodalomra vonatkozik, hanem az egész nagyon hangzatos nyugati civilizációra, amelynek az angol birodalom csupán az egyik exponense.

ták őket. A Gandhi módszere szerint ezekkel szemben kimondták a bojkottot, azt a bojkottot, amelyhez Krisztus maga nevével oda nem adhatta. Elfogadta Máténak, a publikánusnak a vendégszeretetét és őt az apostolai sorába emelte. Róma politikai megbízottai közül soknak előtte hamarabb meg fog nyitni a menyek ország, mondotta, mint a krisztusiaknak némelyike előtt. A krisztus kooperációja és a Gandhi passzív ellenállása között ennél szembevetésűbb különbség fel se hozható.

Már pedig való és igaz, hogy az angol birodalom ellen felhozott legsúlyosabb vádak is csak gyerekek azokhoz képest, amelyek a római birodalom ellen, annak legdicsőbb korát számíva, is felhozhatók. Abban a világban, amelyben Krisztus élt, az emberek túlyom többségét törvényes szabadságban tartották. Férfiakat és nőket óriási számban feszítettek keresztre. A György király udvarát tessék csak Nero udvarához hasonlítani. És ime a rómaiaknak a lojalitás jelvénye meleskett a hűségnek kellett mutatniuk, hanem Caligulát istenképpen tisztelték. És magát Krisztust megkorbácsolták és keresztre feszítették. És az apostolai, Péter és Pál, a földön hűségesek voltak a polgári hatalomhoz s tanítványaik között közhivatalnokokat, katonákat, államférfiakat bűven voltak.

Indiaiában talán a legfontosabb teendő az volt, hogy a szembevetéseknek visszadják a látszó képességüket. Ebben a tekintetben is esodaként művelt ott a nyugati ember. Vajjon Krisztus e tekintetben kooperált volna-e?

Már pedig való és igaz, hogy az angol birodalom ellen felhozott legsúlyosabb vádak is csak gyerekek azokhoz képest, amelyek a római birodalom ellen, annak legdicsőbb korát számíva, is felhozhatók. Abban a világban, amelyben Krisztus élt, az emberek túlyom többségét törvényes szabadságban tartották. Férfiakat és nőket óriási számban feszítettek keresztre. A György király udvarát tessék csak Nero udvarához hasonlítani. És ime a rómaiaknak a lojalitás jelvénye meleskett a hűségnek kellett mutatniuk, hanem Caligulát istenképpen tisztelték. És magát Krisztust megkorbácsolták és keresztre feszítették. És az apostolai, Péter és Pál, a földön hűségesek voltak a polgári hatalomhoz s tanítványaik között közhivatalnokokat, katonákat, államférfiakat bűven voltak.

India iskolái nem elegendőek és nem kellőképpen felszereltek. Azonban végeredményében mégis vannak csak iskolák és lassan bár, de annál biztosabban csökkentik le a számát az irástudatlanságnak. Gandhi azt mondja a gyerekeknek, hogy ne menjenek iskolába. Szerinte sokkal jobb, ha a gyerekek tudatlanságban nő fel, mintha a nyugatiaktól tanul el valamit. Vajjon ez megegyezik-e az ő tanításával, aki azt mondotta, hogy "Engedjétek hozzá a kisdéket"! Igen sokat az iskolák közül keresztény missziók tartanak fenn és Gandhi Krisztus nevében az iskolákat akarva kiküszöbölni.

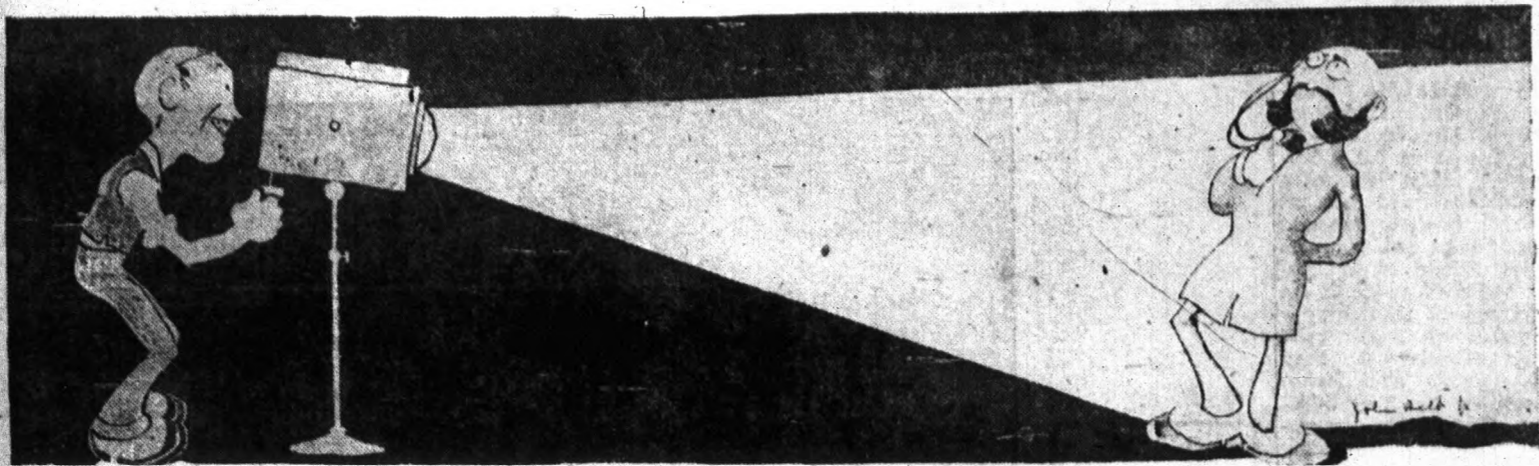
Amikor a tömegek éheztek, Krisztus etette őket. Vajjon Indiában ki szervezi meg az étkezési segélyeket éhínség idején? Amikor Oroszországban éhínség volt, az orosz kormány az indiai angol kormányzóhoz küldött segélyeket, ezeket segélymódszerét és szervezetét tanulni.

Az igazságszolgáltatás nem tökéletes. Azt mindig tökéletesíteni kell. Azonban ki méri azt mondani, hogy a távol kelet igazságszolgáltatása az angolnál jobb, emberségesebb? Gandhi tehát lehet a nacionalista idealista vezetője, lehet a módor, lehet az eskü, de nem az, akiből az ember Krisztust valaha is hasonlítani lehetne.

A Gandhi bölcsesége szenvedő bölcseség. Van valami benne a szintén keleti török Kismet elméletből. A nyugati civilizáció viszont a cselekvő bölcseségen alapul. A tevéken, a cselekvésen, az alkotáson, a teremtésen.

És ez adja meg a magyarázatát annak, hogy miért haladt minden irányban a nyugati civilizáció a kelet felé. Ez a magyarázat annak, hogy például az a Kína, amelynek civilizációja évszázadokkal régebbi, mint a nyugati civilizáció, miért van annyira hátra, hogy a nagy hátrányt behozni alig tudja.

Ez a magyarázata végül annak is, hogy Japán miért volt képes a vezetést a távoli keleten oly hihetetlenül rövid idő alatt magához ragadni. Egyszerűen azért, mert átlátta, hogy a szenvedő bölcseségre át kell térnie a cselekvésre.

A FARKASOK

Írta: MÓRICZ PÁL

A hó a bágyi rétet vas-
tagon meglepte, el-
takarta. A nádreng-
teget bokrétság fejét
földnek huzta, fél-
oldalt hajlította a pusztára
fekvő havas, nehéz, kemény
fél. Az ember elkerülte a zord
faját, vad madarak rikkantá-
sától sem zajgáltak kedves,
borz hangok a bus földön. Né-
melykor tulnét, a Tiszáról át-
száguldott a rettenetes met-
szó, dermesztő hideg szél, a
tokaji Kopasz-hegyről kerek-
edett fel a kegyetlen szélvész-
sárkány, a felkorbácsolt hóból
fuvások, halmok támadtak és
a töretlen utcsélre roskadt a
megfagyott magányos vándor.
Minden élet kihalt az elteme-
zett fehér mezőn, a jégburók
alatt lent a mélyen a vizek,
a réti tavak mély élen álmo-
san szibbadoztak a csikók és
halak. A nyulak elhúzódtak
a tanyák, a falvak felé, ho-
káposztatorzsák, ősi vetés
földje zöldje megbuik a co-
pogó hó alatt.

Jánosréten, a magas nyársfa-
sorról, a halvizlaktá árokpar-
ton tudok egy magányos tan-
nyát... Nemrégiben, midőn
arrafelé kutyagoltam, de für-
telmesen esoholtak utánam a
komondor kutyák! — szólt
Szaládi, — ottan van... Ta-
lálható sok finom, kövér fa-
lat... Egy vén tanyás, meg a
lompos bundájú juhász két
bojtárjával tutujgatnak ott
szép, nagy farka juhót... Ar-
rafelé nem is lakik más, több
ember... Az anyajuhok a ha-
sig szalmás, meleg hodályban
most ellik a gondórszörű gyen-
ge bárányt...
Hej, hej... Szeretem!...
Szeretem!... Finom, nagyon
finom a gyöngye meleg bárány-
pescenye! — nyelvével eset-
tinteti, még szája szélét is
megnyalagatta Buzós, — tu,
tu, tu... Szaládi kománk, te
menj előre! Gyerünk, gyere-
kek, báránypescenyézi!

szeme fölér ernyőzte, hegyes te-
kintetével keresztül szaladt a
havas, fehér tájon... Am Ná-
nás felől a sugár torony sem
látszott, semmi élet sem mozd-
ult a dermett fehér mezőről.
— Hasonföül ér ez a hó a
számárnak! — sóhajtott gond-
terhesen a juhász, — ni! ni!...
De hát azok meg ott a fehér
mezőn micsodás mozgó fekete
alakok?
A Bágy vad nádrengteggje
felől törtetett, loholt a magá-
nos tanyá felé, széjjelszórtan,
bukdászolva egy fekete tömeg.
— Gazduram! Nem bírok a
kutyákkal! — rikkantotta a
hodálytól előszaladva a kisboj-
tár, — mintha csak megvesze-
kedtek volna... Ugy futkos-
nak, szükolnek.
— Tyűh, te!... Farkasok
lesznek ezek!... Farkaszagot
éreznek a kutyák! — Tündér
Mihály iziben a földre eszott
a boglyáról, — nosza, fiam, a
gerádja közül (izékből raktak
a juhok etető helye köré ilyen
a szteffogó, kóbor vadat fenn-
cartó szalma, gaz, törek kerit-
tést) fordítsuk a hodályba a
juhokat... Pulli, te! Ne te-
nel!... Rajta te!... Szorítsd
te!

Burkus, Betyár, Tisza, Duna,
Szilaj fogadták az ég szem-
mel, büzös libegéssel esattogó
szájjal érkező farkasokat. Hör-
gés, vonyítás, kaffogás, visi-
tás, irtózatos csatahangjai rez-
kettették meg, hasogatták vé-
gig a hideg téli levegőt. A
kintszorult birákak remegve
összebujtak a gerádja sarkán.
— Tu tu! — ám felhangzott
a diadalmas farkasvonyítás, a
dögök átvettették magukat a
gerádján. Jutott farkas a bir-
kákknak, jutott farkas az ajtó-
hoz állott öreg és fiatal ju-
hásznak is. A hü, hátor ku-
sásznak is. A hü, hátor ku-
tyákat már vérese szabdalták,
most a védetlen birákakat kezd-
ték mészárolni. Másik csoport
a juhászokra támadt, Tündér
Mihály a vasvillával szurta,
vágta a diuhótt fenevadakat.
— Vesd a falnak a hátad!
— kisbojtárját buzdította a
rettenthetetlen Mihály. Még
a ködment is ledobta magáról,
rettenetes meztelen erővel ugr-
szurta, vágta, törte a fenekező
farkasok vérese tömegét.
— Jaj! Meg kell halni...
Már nem bírom tovább! — a
kisbojtár kezéből lehanyaltott
a nehéz vasvilla, majd a föld-
re bukott. Gyilkos, a farkas
már rávetette magát, Tündér
Mihály ám oldalt szurta, leve-
gőbe dobta a hörgő, vérese
bestiát.
Es lövés is dördült... Deme-
ter, a vén tanyás, nyargalóval
töltött egyszövű puskáját a
farkasvezér Buzóere sítotté, de

céltévesztett golyó a balsze-
venesés Sátánt találta horpa-
szon. Vérrel okáda tele a fe-
hér havat a farkas.
— Jaj, nekem! — csak any-
nyit vonyított és már vége
volt. Demeternek a puskája
azonban agyánál kettéropant,
mikor hókón esapta a kullog-
va támadó Cudart. Még Buz-
ós is, öreg Demeter ellen for-
dult, vérese tépet lábával alig
tudott bemenekülni a tanya-
ház pitvarába.
Tündér Mihályt teljesen kü-
rül kanyarították a farkasok.
Mint az ostromolt várnak utol-
sókahodály kapujában. Csurgott
róla a verejték. Szusszal már
alig bírta. Karjának retten-
tes esapásai és szurásai is lan-
kadni kezdtek.
— Egy Istenem, egy életem!
— felfohászkozott a juhász, —
csak legalább ilyen galádul ne
pusztuljak el...
Vonyítónak a feje kettészak-
adt, midőn lesújtott rá a ször-
nyű vasvilla... És most De-
meter apó is előtűnt a tanya-
ház pitvarából. Még mikor ré-
gen, régen a tokaji görögök
utolsó főbíróját, a büdi Do-
gály nagy földesurat temették
szakállas görög papok, Deme-
ter, a Dogály ur egykori hu-
szárja, hatalmas szál szurok-
fáklját hozott magával és
most eszébe jutott, hogy a tűz-
től leginkább félnek a farka-
sok, tehát meggyújtotta a fák-
lyát... Baltával s másik kez-
ben égő lánggal most a farka-
sok ellen indult. Eggett, per-
szelődött a farkasbunda, a szik-
kár hus, ahová Demeter oda-
nyomta fátlyáját... A fájda-
lomtól, a szikrázó lángtól De-
meter mellől szétugrándoztak
a farkasok.
— Mihály, jövök! Jövök! —
kurjantotta az öreg Demeter.
— Csak inkább közel ne
jőjjön kend!... Mert még fel-
gyújtja a hodályt! — szólt,
midőn levegőhöz jutott a bá-
tor juhász.
Buzós a fogai között a gyen-
ge, kövér báránytal neki vá-
gott a bágyi nádassnak... Csi-
lingelő szánkón, három tízes
paripán hozta juhászéknak a
tarisznyát Dobozy nemzetes ur.
Puskás vadász-társakkal jött a
Jánosréti juhásztanya gazdája,
még néhány késedelmes, a
zsákmányban telhetetlen ordast
oldalba pörkölték... Aztán
piros lánggal mihamar ellob-
bant a hirtelen muló téli nap-
alkonyat és a messziről hangzó
farkasvonyításnál bajszos égő
esillagjaival, kísérteties, réz-
képi holdjával a vad, fehér,
elhagyott bus magyar rétre
alászállott a téli este... Do-
bozy nemzetes ur hozzángrott
az egyik dögfarkasokhoz, biza-
kodó erős hittel, feleslilánó ele-
ven szemmel megszólalt az öreg
hajdu!
— Mégis majd eljön a tavasz
és az áldott magyar vetések,
gyönyörű magyar virágok a
vigasztalan jégmező alól ki-
bontják csirákát.

— Tu, tu! — Buzós, a réti
vén farkas már nagyon éhes
volt, a Kigyós-sziget korhadt,
kieggett öreg fűzfájánál már
nagyon epekedett a friss, vé-
rese pescenye után, éhkinjában
száraz düheben, a fojtogató
hidegtől gémberedett torkával
a vén farkas vonyítani tutulni
kezdte a farkasok hívó nótá-
ját, — tu, tu!... tute!
... És megzördült a hótakar-
ta nádas. Lángoló zöld szem-
tel, büzhödött párákat lhelve,
esattogó, kegyetlen szájjal jöt-
tek, somfordáltak mindenfelől
az éhes farkasok. A Gyilkos, a
Mérges, a Férgetes, a Zsivány,
a Cudart, a Bujkáló, a Szaládi,
a Beste, Vonyító, Sánta, Fo-
gas, a Büdös, a Halász, a Va-
dász, a Birkás, Dögös, Lökűpce
farkasok — tu, tu! — mind
elő- és összéerkettek a félle-
metes hívó szóra. Egnek szeg-
ték hegyes fejüket és midőn
a csufolkodó téli szél a zizergő
nádról pofájukba esapta a esi-
pós havat, prüszköltek a far-
kasok. Buzós hegyes fogat vi-
csoritott a társaságra:
— No, gyerekek, ki früstö-
költ máma?
— Tu, tu, tu! — mérgeset
vonyítottak a farkasok. Nem-
hogy früstökök nem volt, teg-
nap, tegnapelőtt sem evett
olyik.
— Ehen kell pusztulni! —
siránkozott Vonyító, pedig reg-
gel is a tarlón fagyott fogly-
madár-pescenyét csemegéztet.
— Noha pedig farsangban
is volnánk! — mondta Buj-
káló.
— Ördög látott ilyen kol-
dus farsangot! — dörmögte a
Fogas farkas.
— Ez a tél még eltemet
bennünket! — véleményezte az
öreg böles Sánta.
— Farkas halál, szép halál!
— bőfögte a Gyilkos.
— Ha legalább egyszer jól
lelhatnánk! — sóhajtotta Zsi-
vány.
— En arrafelé a nagynánási

DIVAT és MŰVESZET

MINDENFELŐL A NAGYVILÁGON

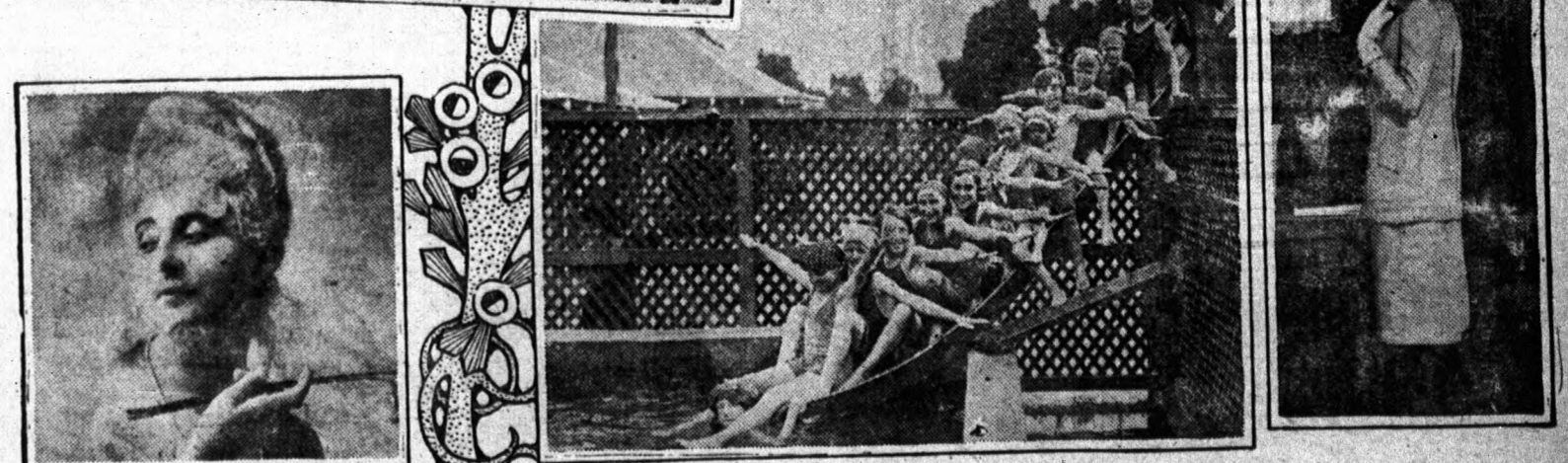

Hölgyek sakkversenye a Greenwich Villageben.

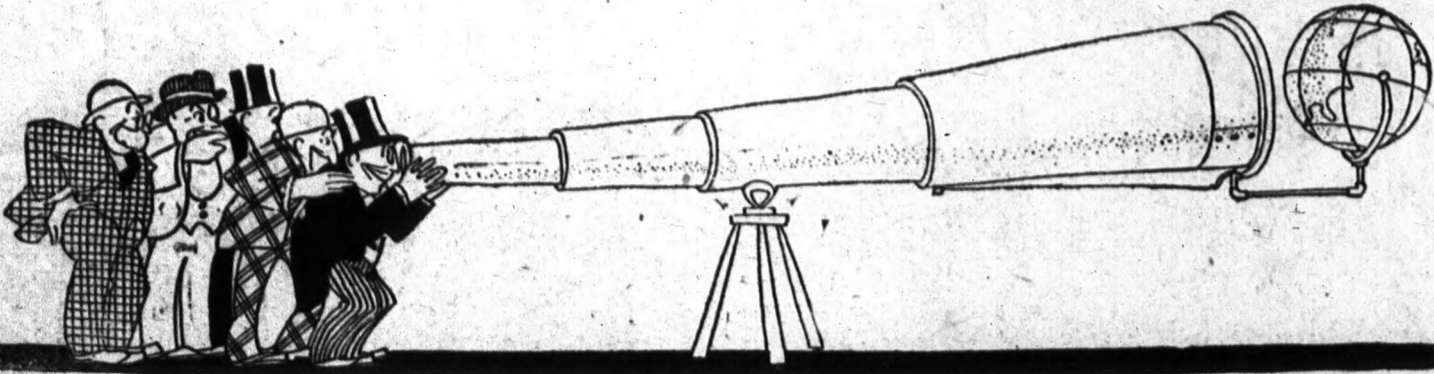
Szövetégi emberek összehajólják a oroszai alatt szerzett italkezelést.

Genne Tunney, a közép-sulyu boxolóhajnok a tré-
norje kislányával.

legrégibb californiai családok
egyike, régi kosztümben.

Ethel Haynes, mint Stuart Mária.
Salt Lake Cityben már fürdenek a gyerekek.
Elegáns tavaszi utcai kosztüm.

ZEMBER be-
ment a szobá-
ba és belehu-
kkolt a mar-
hába:
— Cudar hi-
deg idő van!
Nem akar meg-
nyihlni.
Az asszony rákinyókolt az
szatla-ra és úgy nézett fel az
irára:
— A fánk meg elfogyott. Jó
lenne, ha emenne ke a szigetbe,
szét öszénya ábuna pár napra
vél rőzset. Az ördög se győzi,
uján drága.
Az ember megállt szemben
az asszonnyal:
— Ötven esztendő leszek
Szemihály napján, eddig még
nem nyutam más jószágáho-
sz. Eztán se nyulok. Lopott jó-
szágom nincs Isten áldása. Ha
meg a jó Isten szemé rajtunk
van, meggya az a nyaláb rőz-
set, akármilyen drága is.
A kutya erősen fogta, Domo-
kos György, a sziget eszöze meg
szöregte a kaput:
— Hé, István!
Bogár István linézett a kony-
haajtón:
— Ke az György bácsi? —
Rászólt a csaholó kutyára. —
Takaroc! Bogár essen a bun-
dába, de odáig vagy, ni! —
Az ajtóhoz ment. — Gyűj-
jön be!

A RŐZSE

daja össze, — tört ki belőle a
szó.
Bogár István feltolta homlo-
kán a sapháját:
— Méri? — kérdezte sötétre
árnyalt arccal.
— Csak azér, — gunyosko-
dott Juli néni, — mer az a rő-
zse az enyém!
— Mi a manó!
— Azt a rőzset az én leá-
nyom kötött csomóba a szige-
ten.
— Ezt nem is tudtam!
— Ezér a rőzset az én leá-
nyom keskenyítő zaloguta el a
esős.
— A' man baj!
Juli néni nekipirosodott:
— Láttam, mikó beatta a
esős!
Bogár István szeméjja meg-
rádult.
— Hát biz az beatta!
Juli néni kieresztette a ful-
lankját:
— Nem tuttam, hogy Bogár
István orgazdasággal is foglal-
kozik!
— Én meg asszondom, — pi-
rosodott méregbe Bogár István,
— öleg vót a szóbul.

Egy lépéssel közelebb lépett
az asszonyhoz. — Csak asszondom,
nem böcsmerélje kee a bö-
csületemet, mer másként beszé-
lek!
Magasa tartotta a fejét és
keményen belenézett az asszony
szemébe.
Juli néni állta egy ideig az
ember tekintetét, aztán felhuz-
ta a vállát:
— Majd aggya kpe meg a
lább is! — azzal megfordult és
elsietett.
Az ember a tuskóra vágta a
baltát:
— Még hogy orgazdasággal
foglalkozok!
Az asszony szorongva sóhaj-
tozott:
— Megatta a jó Isten a rő-
zset! Ugyanekas rajtunk van
a szeme.
Aztán elkáromkodta magát:
— Az ördögök hordozták ere-
re azt a vén Domokost! Mi az
Isten esudájának hozta ide ezt
a rőzset!
Bogár István unta a sok
szót:
— Azér hozta, mer ide hoz-

volt, a másik Balog Juli néni
érdekét védelmezte. A korsom-
ban egyebet nem lehetett halla-
ni vasárnap délután, mint Bogár
István, Balog Juli, rőzse,
keskeny, esős. Mintha kiese-
relték volna a falut. Bogár Ist-
ván már egészen beleosványo-
dott a rőzsethíatóba. Már el-
akarta magát emészteti, már e-
zerszer elvitette az ördöggel a
esőszt, amiért az udvarába vite-
lő rőzset. Már egy hét óta
nem aludt miatta. Mindig azon
törte a fejét, hogy mit is esi-
nájlon azzal a rőzszel! Eltűzöl-
ni nem mert, attól félt, hogy
keresik rajta. De meg el nem
fűzte volna egy házert sem.
Hogy ő még ezt a vacak rőzset
a kemencéjébe dugja? Inkább
fagyjon meg az egész család!
Inkább ne egyen soha egy be-
faló főtt falást! Dehogy tűzeli
ra...
Mánap virradóra retentő
lárma ábredt a falu. A Bo-
gár-pártiak összevették a
Balog-pártiakkal s a nagy össze-
esapásnak két súlyos és öt köny-
nyű sebesülte volt. De a győz-
tes Bogár-pártiak megfeneget-
ték a Balog-pártiakat, hogy jó-
vá vasárnap jaj lesz nekik, ha
be merik tenni lábukat a köres
mába, mivelhogy a rőzse joga-
son került a Bogár István ud-
varába.

HULLÁMOK

NDORITÓ vén zsa-
nok volt a kis Me-
kegi, ha még em-
lékeztek rá. Nem
is volt nagyon ö-
reg, — mindössze
negyvenöt éves, de
a ráncos arca, meg a gonosz-
gá vének mutatta. Talán a
pupjában lakott a gonoszság
meg az uralomvágy, hiszen tud-
játok, hogy a legtöbb pupos em-
ber álnok meg kaján. Nyeker-
gök, mekegő hangon beszélt, at-
tól kapta a nevét. Újságáros
volt, ott állt a Kender-utca sar-
kán, ott ajánlotta mekegő han-
gon az újságait. És amikor es-
ze, zsebében a sok gyűrött kor-
nával hazament, mindég azt kép-
zelte, hogy a nyugó emberádat kö-
zette, hogy a tenger hullámai
között evezik, amiket azonban
az ő erős karjai legyőznek. Va-
lami ponyvaregényben olvasha-
tott ilyesmirel és ez egészen be-
lefészkelte magát az agyvele-
jébe. És mielőtt befordult az ut-
cába, amelyben lakott, betért a
Három golyó-ba, alol Margit, a
kaszíroslányt ült és mosolygott.
Mindég mosolygott, akár jöke-
dött, akár ette a méreg.
Ezt a leányt imádtá a pupos
emberke. Margit pedig eltré-
fázott vele, mert Mekegi mindég
fizetett neki egy pohárka pálin

kát. Mekegi nem szólt, csak néz-
te a leányt és a szive olyankor
erősebben vert. Amikor azután
az óra kilenctől ütött, Mekegi mé-
lyet sóhajtott és elment haza.
Ottthon már együtt találta a
szokott embereit. Vén édesany-
ja, aki teljesen síkelt volt, az
asztalról kuporgott és szundi-
kált. Mellette Mekegi nővére,
a sápadt vénleányt ült és valami
piszkos könyvet szorongatott ál-
landóan a kezében, mintha olva-
sott, vagy éppen tanult volna
belőle. Valaha azt tervezte,
hogy kitanulja a postát, azután
kiszabadul a félelmes Mekegi
zarnoksága alól, de ez csak ál-
mán maradt és azóta, csak meg-
szokásból szorongatja, gyötör-
gette a régi könyvet, ha meg-
hallotta a bátyja közelgő, bice-
gő lépéseit.
A harmadik ember Fuglji
volt. Ugy lett volna a dolog,
hogy Fuglji albertletlen lakik
náluk, de nem igen fűzetett, ha-
nem ehelyett kizsitította Meke-
gi cipőit, ide-oda szaladt, ahová
kellet, meg a többi. Ez a
Fuglji félt legjobban a nyomo-
ráktól, pedig ha hatalmas kar-
jával megfogta volna Mekegit,
annak vézna teste ezer darabra
szakadt volna. És nem azért
félt, hogy talán lakás meg étel
nékül marad. Nem. Ösztönösen
félt. Félt volna tőle másutt is.
(Folytatás a 11. oldalon.)

Nyírny Andor.

Ábrándok az irattárban

Irta: Drashe-Lázár Alfréd

KETTEN ültek abban a kü-
lönös, sötét hivatalos
helyiségben, amelyet irat-
tárnak hívnak. Egymás-
sal szemköt álltak az
íróasztalok, a falakon végig, állvá-
nyokon, porlepte aktacsomók lé-
glőja, egy harmadik asztalon eset-
lenül nagy könyvek, az indexek,
melyek segítségével pontosan meg-
lehet állapítani, hogy tíz-husz év-
vel ezelőtt keletkezett ügyiratok
hogyan és hol lehetők fel. A be-
rendezés ezenkívül még egy há-
romlábú számlaszékkel, egy reped-
vizes kancsóval és egy volt mi-
niszter sárguló arcképből állott,
amely valamikor, régen odakerült,
amikor fejt, az emeleten, helyet
kellett szorítani az utód száma-
ra...
Ketten ültek az irattárban. Két
fradtiszt. Telen kabátban, mert
a kályha nem ért semmit, nyáron
ingujában, mert túrhétellenül fűl-
lett volt a levegő. De akár tél
volt, akár nyár: a hivatalos órák
alatt még rendesen kirakott ké-
szőlő nézett farkasszemet egymás-
sal.
Az egyik pár kézelő gumiból
való a ennélfogva mindig — tisz-
ta, a másik pár többnyire sárga,
kockás vagy csikos volt, és nagy
monogrammos gombok díszleget-
tek benne.

A mindig tiszta kézelő tulajdo-
nosát Papolci Pálnak hívták.
Alig volt negyven éves, mégis már
húsz éve szolgált az államtól se-
gedíhivatalnok minőségben. De
még más tekintetben is szerzett
érdemeket a közelet körül, ameny-
nyiben kilenc évekig közel hét
fiu volt, mind a heten egészesen,
pirososágos kamaszok a csak ma-
ga az Uristen tudná megmondani,
hogy Papolciék melyik titkos el-
járás segítségével tették oly táp-
klóvá a sült levegőt, amelynek
beszerzésére épen csak hogy ju-
tott anyyi, amennyi tellett az
irodatiszti fizetésből. Mellette Pa-
polci rendszeren ösztökélt és ud-
variasan mosolygva visszautasi-
totta a cigarettát, ha megkínál-
ták, mert — amint mondotta —
amugyis eléggé neheze esett, a
mikor ötödik fia születésekor er-
ről az egyetlen sültetéről is le-
kellett mondania.
Gyöngyi Józsefnek hívták a
monogrammos kézelő tulajdo-
nosát. Csinosarcu, huszonegy éves
fekete fiu volt, öltözetében fel-
szette a feltűnőt, (régi szabásu fel-
öltőjét derékban szíjjal kötötte
össze, mert így látta másoktól),
mindig csak lakkeipót viselt, (nyí-
lívánvalon nem tudta, hogy ettől
támadt fagyása a lábán), gomblu-
kában gyakran szűz diszleget,
(papírosból), a rendszeren már ott
találta a kollégát, ha benyitott az

íródába. Nem értette, hogy a má-
sik sohasem késett el.
— Mondja csak kedves Papolci
ur, hogyan csinálja, hogy mindig
pontosan itt van kilenckor? —
kérdezte egyszer csodálkozva.
— Ha kint lakna a Zuglóban,
ugy mint én, maga is pontosan
járna a hivatalba, — felelte mo-
solygva Papolci, de Gyöngyi se-
hogysem értette ezt a delphi-
mondást. Nemis igen kúttata az
értelmét és meglegedett azzal,
hogy felháborodással utasította
vissza még a gondolatát is annak,
hogy a Zuglóba menjen ki lakni.
Mert élt és halt Pestért, különö-
sen a pesti utcáért és a kedves
kávéházért a Rákóczi-uton, a
melyben a világ központjál látta.
Ott találkozott a cimboráival, on-
nét nézte az ablakból a kislányo-
kat, a gyönyörű asszonyokat, ott
végezte szerelmi levelezését és a
kávészé márványlapján többet
írt, mint az íróasztalon, fent a
Várban.
A nők: ez volt az egyetlen dol-
log a világon, amelyért érdeme-
sek tartotta élni. A többi egy-
szerű közeletgyintés intézte el:
— Lárifári!
Nagy is volt ám a hire mint
nőcsalásznak kollégái köré-
ben. Erős képzelőtehetsége révén

HULLÁMOK

Folytatás a 6. oldalról.)

talmas és erős legyen, félál-
mában tehát azért is lett és megtör-
te a habokat.
Egy nap Mekeginek pom-
pásan ment az üzlet. Valaki té-
vedésből öreg bankót adott neki
korona helyett. Ettől a pillanat-
tól kezdve győtrelem volt száma-
ra az álldogálás és kinálgatás.
Szeretett volna repülni a Há-
rom golyóba, de azért kivárta
valahogy, amíg az utolsó lapját
is eladta. Akkor megindult. De
a röpielőből nem lett semmi-
lassu, reszketeg léptekkel ment.
A feje tele volt hatalmas ter-
vekkel, dicsőséges ábrándokkal.
Az volt a ködös szándéka, hogy
most megkeri a Margit kezét.
— No, majd meglessük! —
biztatta önmagát. — Lesz, a
hogy lesz, de legalább a kezét
megesőkolom, annyi bizonyos!
Bement.
Margit ezen az estén szebb
volt, mint bármikor. És a jó-
kedv üdév tette az éjszakai
fűstől fonyadt arcát.
Mekegi szíve lázasan vert.
— Nem tudott szólni, a szeme el-
homályosodott, amikor kinosan
megesőkolta a leány kezét. Mar-
git felkaecogott: oly különös
volt a szerelmes kis szörnyeteg.

lépéseit és a szívük összeszorult.
Az ajtó feltárult és a küszöbön
megjelent Mekegi. Le sem ült,
beszélni kezdett:
— Halljátok, ti rongyok!...
A Margit megcsókolt... végetek
van!... Halljátok, hogy zug az
océán!... De én legyőzöm a
hullámokat!
A három emberrongy meg-
döbbenve nézett rá. De a Fug-
gli észrevette, mennyiben áll a
dolog, a boszontán pörge kis
kalapot egész filig bevágta a
Mekegi fejébe és ujjongva felki-
áltott:
— Részeg a kis Mekegi!
Harsán; an, bolde-an nevetett
— háromszor megrántotta a kis
szörnyeteg fülét és a füllábon ide-
oda táncolt a szobában. A vány-
nyadt vénleány bevágta füles
körmeit az ócska könyvbe, dara-
bokra tépte azt, a papircsafatot
odadobta a bátyja lába elé és ő
is szilajul nevetni kezdett.
Mekegi lelkeben vad riadalom
kelt; a hatalmas egyetlen pillá-
nat alatt összeomlott. Karja le-
hanyatlott; nem birt többé a
hullámokkal.
Mekegi pupja és születes le-
gánya az összecsaptak az océán
hullámai.
Cholnoky László.

— Néztem, néztem, amíg csak
láttam. Végre sarkon fordultam és
folytattam az utamat. de megcs-
küdtem, hogy másnap nemcsak
hogy köszöntöm, de még is szől-
tom. S ezzel boldogan rohantam
tovább. Eleinte észre sem vettem,
hogy egy kis suszterinas ugrán-
dozik előttem és folyton pörri a
nem létező bajszát. Csak amikor
már annyira tulakodott, hogy jó-
formán belebötöltem, félrelököm
a lábatlanokodó kölyköt. De ő
csak folytatja a játékok, egyik lá-
báról a másikra ugrál és végül
vagy tizszer ismétli: — Bajusz-
kötő! Bajuszköti!

Cleveland football-bajnokságában a magyar csapat vezet

Somogyi, Ponyicki II., Klein P., Klein K., Ribits, K utsky, Rudi, Molnár, Ponyicki I., Melcher, Hoffman

FOOTBALL, mely odaát Európában a legnépszerűbb sport, megkezdte diadalutját Amerikában is.

Az amerikai magyar football sportnak a középpontja Clevelandban van. A Magyar Amerikai Athléta Klub, vagy mint az amerikai közönség ismeri, "The Magyars," egyike volt azon kluboknak, mely a football játékok Clevelandban megkezdte. Erejét meghaladó anyagi és erkölcsi áldozatok árán létesült a clevelandi első magyar football csapat, melynek megszervezéséért az érdem a Halmassy testvéreket illeti.

Csak az 5, főleg pedig Halmassy Sándor, az első csapatkapitány kitartó buzgalmanak köszönhető, hogy a magyar csapat a kezdet nehézségein keresztül vergődött s dacolva az első vereségek deprimaló hatásával, lassankint egy komoly, kiforrott formával bíró, veterán csapatná küzdötte fel magát.

Az igazi föllendülés a háborus évekkal köszöntött be. Az általános gazdasági föllendülés következtében megjavult pénzügyi viszonyok lehetővé tették a csapat teljes költségeinek fedezését s az utóbbi években már ott találjuk a magyar csapatot az állandóan a bajnokság komoly aspiránsai között.

Közben a régi kapitány, Halmassy Sándor visszavonul, a footballsporttól s vele együtt a csapat menagere, Topits József is s helyükre a csapatban Molnár Miklós, a tisztikar körében pedig Makranczy Tivadar és Bloek Béla töltik be.

Bloek Béla vezetése alatt, ki éveken keresztül Budapesten a Műegyetemi Football Klub egyik vezetője volt, rendkívül fejlődött a csapat s bár egy 6, mint Makranczy már visszavonult a tényleges vezető szerepért, a je elnői bajnokság vezető pozíciójának az elnyerésében nagy érdemeket van.

A csapat jelenlegi menagere Löwinger Mihály, ki alig, hogy átvette a csapat vezetését, már is egy nagy újítást épitett el

lete, mely újítás az egész magyar sport közönség osztatlan tetszését kérielmelte.

Löwinger, karöltve Tóth Kálmánnal és Mráz Alberttel, az Athléta Klub ezen két régi vezető emberével, reorganizálta a csapatot s az idegen játékosok, kik eddig nagy számban aszerepeltek a lehetőségig redukálta s egyben elhatározta, hogy a még megmaradt idegen játékosokat csak magyarokkal fogják felváltani s ilyen módon csak rövid idő kérdése s a csapat tiszta magyar lesz.

A csapat kapitánya jelenleg Molnár Miklós, ki már Magyarországon több elsőrangú csapatban szerepelt. Kitiűnő rutinos játékos, ki a kapus szerepén kívül már minden pozícióban egyforma sikerrel szerepelt. Nemcsak, hogy kitűnő játékos, hanem egyúttal fáradságtalan szervező is, ki állandóan kutat újabb és újabb magyar játékosok után. Kitiűnő fejlejtő játékos s mint ilyen, egyúttal a "Sport" című hetilapnak szerkesztője s kiadója, s mint ilyen, rövid pár hét alatt szintén jelentős sikereket aratott.

Hoffman Lajos a budapesti Ferencvárosi Torna Klub volt játékos. Hatalmas terméte és nagy testsúlya miatt állandóan az ellenfél játékosainak, kik ezen tulajdonsága miatt a "göz henger" címet adták neki.

Ponyicki I. Alig pár hónapja játszik a csapatban, de önzetlen és agilis játékos révén a fedezetornak egyik kitiűnő tagja. Otthon Felső-Magyarországon, illetve Cseho-Szlovákiában játszott.

Melcher Inre teljesen amerikai nevelés. Gyors és rendkívül szívós, ki nem ijed meg a "legvadabb" ellenfelel sem. Játéktechnikája még nem teljesen kiforrott; de egy-két év múlva egyike lesz a legjobbaknak.

Orkiseh Rudi sziléziai fiú, ki bár nem beszél magyarul, testes föl-lekötölt magyar érzelmi s feleslegének a bejelentése szerint, aki magyar nő, az alig két hónapja kis Orkiseh kitiűnő fog magyarul beszélni. Egyike Cleveland legjobb háttérjének, ki a fedezetornak is kitiűnő erevényesül.

Kutsky Rudolf Orkisehnek a földije. Különböző bécsi csapatoknak volt a tagja; Tökletes labdatechnikája és kitiűnő lö

Somogyi Pali a kapus. A csapat szeméfenye. Alig két évvel csatlótt még basketball játékos volt, de amióta megismerkedett a footballal, azóta hallani sem akar másról. Két évvel ezelőtt mint többszörös rövidtávu futó bajnok, szerzett klubjának díszöséget, manapság pedig mint a legjobb clevelandi kapus, a csapat egyik legjobb tagja.

Feltétlenül meg kell még említeknünk a csapat angoljáról, Herbert Spence-ről, ki már a háború előtt is a magyarokkal játszott. A frontról visszatérve, hiába csalogatták az angol egyike sültek, 5 visszatért a régi csapatához, amelynek a legsportszerűbb tagja.

Nem szabad azonban megfeledkeznünk a Clevelandi Athléta Klub vezetőségéről, mely áldozatkészségével is igazán emberföltölti erőfeszítéssel, évek hossza sora óta mindent elkövet, hogy a "magyar" nevet a sport terén győztesen ismeressék meg a nagytömeggel.

Frank Inre.

Hoffman gőzerővel küldi a labdát a hálóba.

Molnár fejel.

Hegyek Alján Irta: SZABÓ BÉLA

FER FELHŐK usztak át az égen. A hold át-fénylött rajtuk és úgy látszott, mintha időlen rohanásában mekkülne a sápadtfenyű csillagok felé.

A fák sötéten mélyültek az éjszakába. Mintha megállott volna az erdő, összefolytak a lombok, csend húzódtott a lombok alá, csak bent, mélyen az erdő öln sirt a szél.

A tisztáson tűz lobogott. Nyulánk, mohó lángok emelgették rótt fejüket az ég felé. Ilyenkor ijeszttő árnyékok imbolyogtak a dombok hátsáin. A mágyarakas megszűröl virrasztó, bíbor tüzgyölyönak látszott: pástortűz idegen havasok oldalán, el-elhunyo melegebb pont, a dermeitt heggyekben egy párányi élet csendes földobbanása.

A tűz körül mozgás támadt, a sarjuágyon egy legény felkénykőtt. A tekintetét földobta a csillagokra, dacos homlokán liktetett a vér, a szájszájle egymásra szorult s a fogai közül néha halk, nehéz, sipelő sóhaj suhant ki.

Sokáig szótlanul meredt maga elé. Szemben vele, a tűz tulsó oldalán az apja heverészett. Sárgrára szitt pipájában a parázs sziporkázott. A fiát nézte, a nagy, erős, egészséges, szomorú embert, aki egy idő óta elfelejtett énekelni, hallgatva járt az erdőn s mint a fa, ha féreg esik bele, fogyni kezdett az arcáról a pirosaság.

Az öreg székbe a tenyerehez ütögette a pipáját, aztán megtönte dohánnyal s amig az újvial fontoskodva lassan belegyömöszölte, át-szólt a fiához:

— A vadtyukok hajnalra

verekedni fognak, nekik való idő van...

A fia nem válaszolt. Az öreg várt, néhányat szippantott, kivetette a pipát a szájából s kissé hangosabban szólva, az erdő felé bökött vele:

— Bóg a szarvas... vízre jár... a Noa felett pároznak... igen tüzes... e' csak öreg bak lehet...

A legény nem hallotta, mit beszél az apja. A szemé még mindig a csillagok közt járt, de a gondolatai a heggyek alján a völgyi falu felé. Már határozott. Minden bebeszéd hiáhalvó lett volna.

A legény, az égre mutatott:

— Ha a vacsoracsigallag két fényő közt kerül: éjféli van. Akkor jelt ad a pénz.

Vállára huzta a kezéjét. Megrákódott. Felhős arccal nézett a heggyek felé. Aztán ásdott a kezébe, leült a tűz mellé és nem szólt többé egy szót se már, csak leste a csigallag, a csigallag alábaszállását, hogy elindulhasson a földbeásott kincekért...

Alig másfél óra múlva ki-aludt a tűz s a csigallag lehatyalt a fényők közé. A legény fölállott. Körülnézett. Mindenki aludt már s a csend zaisbadtan csüngött alá a fák karjai közél. A legény megindult az erdő felé. A tisztás szélén még egyszer visszatfordult. Mintha látószó volt volna. Aztán belépett a rengetegbe.

Mélyen bent az őstölgyek között egy tő fénylett a mozdulatlanágban. A szélén gyér nádas alatt mocorogt. Néhány merov mozdulatot tett, aztán elindult az öreg ember kékfényű árnyéka után.

A lobogó láng ugrálva szaladt előtte. Amikor a legény utólérté és kinyujtotta a kezét utána, már ismét öt-hat méterre voltak egymástól. Utállan utakon, órákon át tartott ez a hajszja. Az öreg ember mintha ránehezedett volna a legény mellére. A férfi nem félt, az asszonyra gondolt és ment a pénz után, az arany után, a megnyugvás felé.

Elmerült a hinárban, a bokrok tépték a ruháját, az arcát tiúke sebezte végig, de nem látott, nem hallott semmit, csak a szive dobogott a futástól s a szeme előtt karikát hánytak az aranyak.

Reggelig tartott a rohanás, akkor a legényt egy szakadék felett megfogták a falubeliek. Néhány lépés és lezuhant volna a mélységbe. Ajultan csett a sziklára, az asszony házatól alig kétszáz lépésnyire. A szomszédok vitaközött hoztak, lemesták a sebeit,

alakban futott a homloka felé, a melle behorpadt, a tüdejében éles, szuró nyílalást érzett. A nád szélén sárga fénynyalábok bokáztak, kergették egymást, elvágódtak, összekaroltak, aztán meghajoltak a legény felé, hogy a homlokuk a földet érintette. Ebben a pillanatban a nádasból hatalmas, kék lángban lobogó öreg ember lépett ki. Hajja, szakállja, ruhája lángolva uszott utána. A legény a'káról rekedt kiáltás repült el:

— Lidére!...

Most az öreg ember is elkezdett bokázni. A feje — mintha egy pontra lett volna rögzítve, nem mozdult meg, csak a törzse ugrándozott ide-oda. Sokáig tartott ez az esztelen tánc, aztán elfaradt, csendes lett és megállott. A legény kimeredt szemekkel bámult rá. Az öreg ember fölemelte éró ujját, a másik kezével s földre mutatott. Az ujjai között aranypézz csillagot. A legény az asszonyra gondolt. A pénz, az öreg ember és az asszony most összeolvadt a kísérteties láng lobogásában.

Az öreg ember néhányat bokázott, feltartotta a kezét, aztán intett a legénynek és elindult a mocorogó át a völgy felé. A legény még mindig bámulva nézett maga elé. Ekkor meg egyszer úgy látta, hogy az öreg ember megfordult, int neki, hívja maga után, sőt meg is fenyegeti.

Amikor a legény elfaradt, az asszony odacsuszott a lábaihoz. Halkan, alázatosan, a sziveből jött igazság tisztaságával mondta:

— Eddig azt hittem, a szeretöm... de most tudom, hogy az uram kend!... Es odanyomta a homlokát a férfi vörös, kérges kezére...

ÖRÖM

ha az államok hírt hallanak amerikai rokonaitól, de KÉTSZERES ÖRÖM ha az amerikai rokonok pénzsegítést is küldenek.

AZ AMERICAN UNION BANK LEGOLCSÓBBAN ÉS LEGGYORSABBAN UTALJA ÁT A PÉNZT MAGYARORSZÁG B A R M E L Y RÉSZÉRE.

KÖZLEGYZŐI ÜGYEK pontos és lelkiismeretes elintézésa. HAJÓJEGYEK a legjobb vonalakra eredeti áron.

FELVILÁGOSÍTÁST ÉS TANÁCSOT INGYEN ADUNK.

AMERICAN UNION BANK

Németh János, elnök.

Főszálo: 10 East 22nd Street a Bankpalotában.
Fiók: 1597 Second Avenue Corner 83rd Street NEW YORK.

PÉNZKÜLDES

Magyarországra

Koronákban és Kézpénz-Dollárokbán.

BETÉTEK

Hajójegyek minden vonalra

KISS EMIL

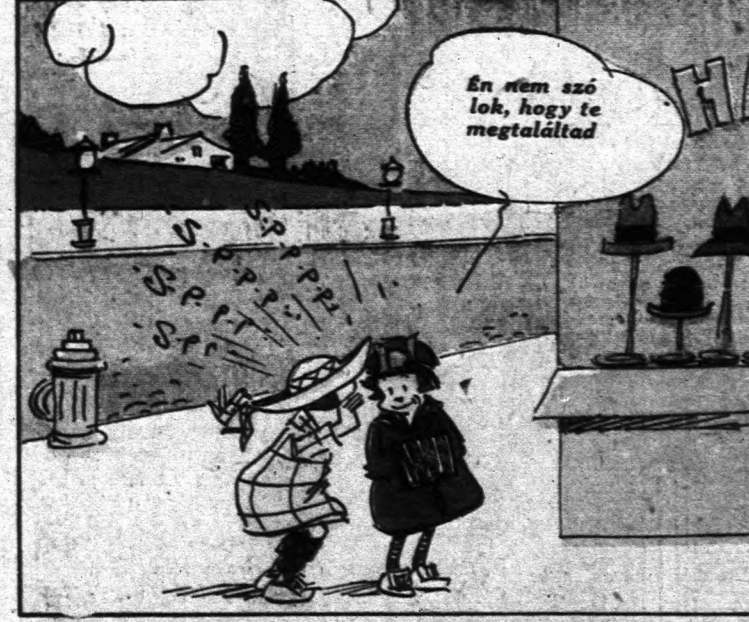
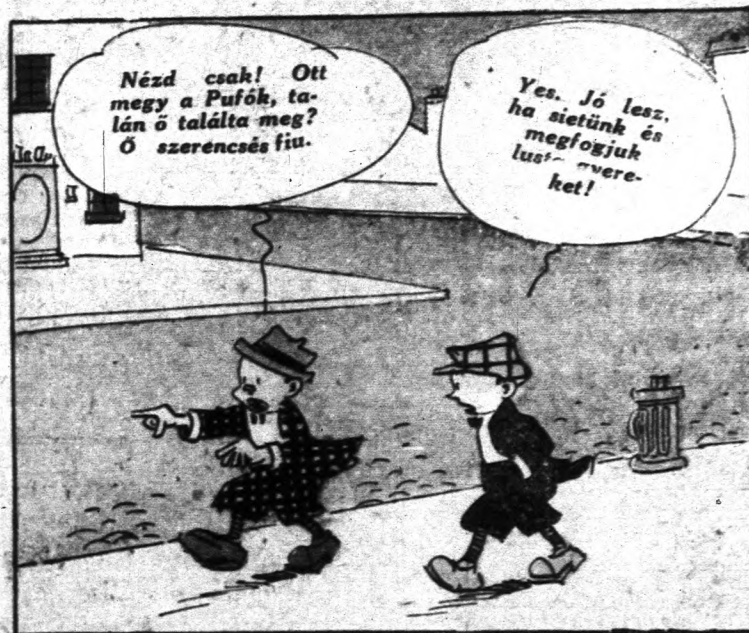
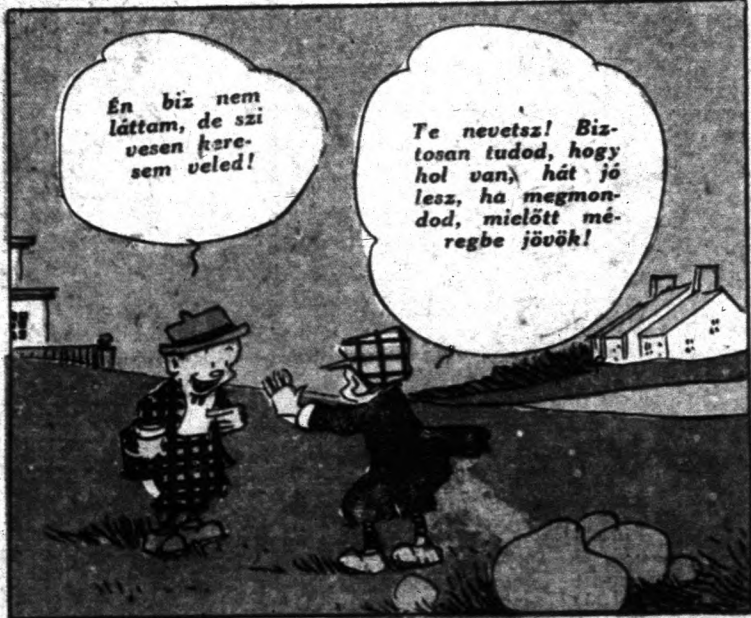
BANK

133 SECOND AVE NEW YORK

Csintalan Peti Kalandjai

Az ígéret szép szó

honnan messze szakadt rá tegnap a szörnyű vihar, hosszan, at megalmat, megbentros életét. A be a 'kinyitoban' erős törzsek helyen elnyomása alatt, akik az iskolák egy magasból párkány ért, halt, a másik. Egy pincér a te el, a mint árammal telítet akart botjával a drót visszacséjére. Legálább sültek a lezkielő. A levegőben a bok is egyhét, egy repültek volnának.

Egy kereskedő háznak valaki zuhant oly külön gúszakitotta, egy inesszel a gyomrú a lezkielőbe kelet megvárnia, meg neki.

Az egyik fiút zuhant be a gomója és meg leányok a keres azon épület a borbiyalat borbi férfi. Hallottak döleket: kirohant. Egy percel cement zuhant hely menyezetre, melyben az rotváköző fört szeszta.

A Michigan Immanuel Bányát ledontott rony rádőlt a és beszakította a valószínűleg fognak helyett.

1894 óta nem a szél a városban dühögött, mert föld sebes város fölött. A lakat, te'efoulokat tört ossnak a tetőzet szépen letette; re; a másikat tetőre vitte a csot vitt el a utcában pedig fordított fel. lesodort a lova oszlophoz vagy cipőkereskedő törté és való zudított az közö. A karta megállapítam összege rug.

Csábi a ba

Jack Dempsey dig száztötő ajánlat

LONDON Dempsey, a világbajnok, megérkezett mint szőtyolatot kapott mennyit szőban.

A bajnok lőmben sergylelek. Vag közülök eből tartalmazott különben M vascorázi, tel, ennek a